

Arrest

nr. 204 539 van 29 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 bus 1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 24 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2015 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 maart 2018.

Gelet op de beschikking van 12 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2018.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing van 17 februari 2015 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet iuncto de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur iuncto het algemeen basisrechtsprincipe dat niemand gehouden is tot het onmogelijke.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing aangegeven dat verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk is omdat bij deze aanvraag geen kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een kopie van een nationale identiteitskaart werd gevoegd en verzoekers argumentatie dat hij in de onmogelijkheid is om het vereiste identiteitsbewijs in België te verkrijgen niet aanvaard wordt.

Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat niet op geldige wijze werd aangetoond dat hij in de onmogelijkheid is om een identiteitsdocument te verwerven. Hij wijst erop dat hij contact opnam met de ambassade en dat hij niet gehouden is tot het onmogelijke.

De Raad merkt op dat uit de bepalingen van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat een vreemdeling die op basis van deze wetsbepaling tot een verblijf in het Rijk wenst te worden gemachtigd in regel zijn identiteit dient aan te tonen aan de hand van een officieel identiteitsdocument. Uit de memorie van toelichting bij de wet die voormelde voorwaarde in de Vreemdelingenwet invoerde blijkt ook dat de wetgever de voorlegging van een identiteitsstuk vereist achtte omdat “Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33). Slechts in het geval de aanvrager een asielzoeker is wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of indien de aanvrager op geldige wijze aantoonst dat hij in de onmogelijkheid is om het vereiste identiteitsdocument te verwerven is de voorwaarde dat een identiteitsdocument moet worden voorgelegd niet van toepassing.

Verweerder heeft in casu in aanmerking genomen dat verzoeker contact opnam met de Oegandese ambassade teneinde een identiteitsdocument te verkrijgen en dat zijn aanvraag niet werd ingewilligd. Hij heeft er tevens op gewezen dat het niet buitensporig is dat de ambassade wil verifiëren of verzoeker daadwerkelijk een onderdaan van Oeganda is en dat geenszins blijkt dat verzoeker niet in de mogelijkheid is om een geboorteakte – het document dat volgens hem is vereist om de ambassade toe te laten een paspoort af te geven – te verkrijgen. Verweerder heeft hierbij geduid dat niet wordt aangetoond dat familie, vrienden of kennissen in Oeganda hem zijn geboorteakte niet kunnen overmaken. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder door uiteen te zetten waarom hij de aangebrachte argumentatie dat het onmogelijk is om een identiteitsdocument “in België” te verwerven niet aanvaardt een voorwaarde aan de wet toevoegt. Verweerder heeft door te duiden dat het niet uitgesloten is dat verzoeker, teneinde een identiteitsdocument in België te verwerven een geboorteakte opvraagt slechts duidelijk gesteld waarom hij geen “onmogelijkheid” in de zin, van artikel 9bis, § 1, tweede lid, tweede streepje van de Vreemdelingenwet ziet. Het gegeven dat verweerder een dergelijk standpunt inneemt leidt ook niet tot de conclusie dat voormelde wetsbepaling zinledig wordt. Waar verzoeker nog beweert dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer heeft aan wie hij om hulp zou kunnen vragen om bepaalde stukken over te maken kan het volstaan op te merken dat verzoeker voorheen verklaarde dat hij wel nog familie heeft en geenszins blijkt dat deze familieleden hem geen documenten kunnen toezenden die moeten toelaten een identiteitsdocument in België te verkrijgen. In zoverre verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad dient te worden gesteld dat in dit arrest niet kan worden gelezen dat in een situatie zoals in casu verweerder niet zou vermogen de bestreden beslissing te nemen.

De beschouwingen van verzoeker laten de Raad niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder bij de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet. Evenmin blijkt dat verweerder het basisrechtsprincipe dat niemand tot het onmogelijke gehouden is miskende.

Het middel lijkt ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 29 maart 2018 diende verzoeker een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 7 mei 2018, alwaar de raadsvrouw van verzoeker uitdrukkelijk werd uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 19 maart 2017 opgenomen grond, benadrukt deze laatste nogmaals dat niemand gehouden is tot het onmogelijke. Zij licht toe van oordeel te zijn dat al het mogelijke werd gedaan teneinde in België een identiteitsbewijs te verkrijgen via de Oegandese ambassade. De Raad merkt voorts op dat verzoeker in zijn verzoek tot horen ook nog verwijst naar het arrest van de Raad van 25 april 2014 met nr. 123 108 en uiteenzet dat verweerder zelf reeds aangaf dat er in Oeganda geen officiële identiteitskaarten bestaan.

De Raad kan met verwijzing naar wat reeds werd gesteld in de beschikking van 19 maart 2018 slechts herhalen dat het niet kennelijk onredelijk is om te motiveren dat wanneer een ambassade te kennen geeft dat een reispas slechts kan worden afgegeven na het voorleggen van een geboorteakte en niet blijkt dat een vreemdeling zich een dergelijke geboorteakte niet via verwanten in zijn land van herkomst kan laten toezenden, niet zonder meer kan worden aanvaard dat het voor deze vreemdeling onmogelijk is om een identiteitsdocument in België te verwerven. Verzoekers verwijzing naar het arrest nr. 123 108 en zijn uiteenzetting omtrent de onmogelijkheid om een “*Citizen ID*” te verkrijgen is evenmin dienstig. In voormeld arrest heeft de Raad immers overwogen dat “[h]et loutere feit dat er momenteel geen officiële identiteitskaarten bestaan in Oeganda, [...] evenwel niet in[houdt] dat verzoekende partij via de Oegandese autoriteiten geen internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel kan verkrijgen om daarmee wel haar identiteit aan te tonen.”

Er kan slechts worden geconcludeerd dat geen elementen werden aangebracht die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 19 maart 2018 werd aangegeven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK